

Kaunova doba

KAROLINA FRANCOVÁ

CENA TRIFID 2004

Karolina Francová

Kaynova doba

Triton
2006

KAROLINA FRANCOVÁ

Kaynová doba

CENA TRIFID 2004

© Karolina Francová, 2006

Cover illustration © Milan Fibiger, 2006

Illustration © Pavel Mokrejš, 2006

© TRITON 2006

ISBN 80-7254-702-X

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Kapitola 1

Dva chlapci v lese

Už od samého počátku byli dva – nejprve dvě děti, pak dva dospívající chlapci a nakonec dva muži. Jeden bez druhého neznamenal nic.

Aydan a Kayn byli bratři, Aydan na den o rok starší než Kayn. Narodili se v malé vsi Tírýns hluboko ve vnitrozemí obrovské a nekonečné říše Etys. Ta část země je proslulá hlubokými lesy bohatými na prameny vody, léčivé byliny a dobré dřevo a také plnými lovné zvěře. Leží v podhůří Oceánských hor zvedajících se o mnoho a mnoho mil dále na severovýchod ve vysoké štíty pokryté věčným sněhem. Za nimi se pak skrývá teplé pobřeží, na němž vládne věčné jaro a kde si etyšští vládci již odnepaměti budují svá letní sídla. Ta místa však pro oba bratry, naroze-

né v rodině hrnčíře, byla nedostupná. Znali jen Tírýns a lesní cesty kolem ní.

A pochopitelně také stezky, po nichž chodí zvěř.

Ač to bylo zakázáno pod trestem oběšení, lidé z vesnic v podhůří, kde je půda odjakživa tak chudá, že je stěží uživí, si často přilepšovali pytláctvím. Snad každé děcko umělo zacházet s lukem, dokázalo klást pasti a vědělo, jak vyvrhnout a stáhnout z kůže ulovený kus. Nebylo to zas tak nebezpečné. V neproniknutelných lesích kolem se jeden snadno skryl, a zahladil-li po sobě dobře stopy, při množství vysoké si nikdo ani nevšiml, že někdo porušuje přísný zákaz. Jen díky masu z lesa mohla rodina přežít zimu, jež tady bývaly dlouhé a kruté.

Aydan a Kayn chodívali na lov pravidelně už od raných let a chyby nedělali. Avšak toho dne, kdy všechno začalo, se náhoda postavila proti nim.

Vyrazili brzo ráno, ještě za šera. Vzduch byl mrazivý, voněl ledem a tráva pokrytá jinovatkou se jim lámala pod nohama. Nad vesnicí ležel vlh-

ký mlžný opar, který ji skryl, jakmile přeběhli lávku přes potok. Zdolali prudkou stráň a ponořili se mezi nízké větve na okraji lesa. Půda byla nasáklá vodou po častých podzimních deštích a tlumila jejich kroky.

Oba si s sebou vzali jen podomácku vyrobené luky a lovecké nože. Na nohou měli sice pevné a dobré boty, protože jejich strýc se živil ševcovinou a takhle jim splácel úlovky, ale zbytek vybavení byl chatrný a chudý. Látka na oděvu příliš hrubá a dlouhým nošením se místy rozpadající, pláště příliš tenké, opasky jen z pruhu surové a špatně vydělané kůže. Štíhlost postav vypovídala o častém nedostatku jídla. Z obličejů ale zářily světle zelené oči a kápě skrývaly plavé, nakrátko ostříhané vlasy, pro které jim matka říkala moji malí elfové, dokud byli ještě dětmi. Od ní to převzala celá vesnice a Aydan i Kayn svedli spoustu rvaček, aby umlčeli aspoň vrstevníky. Přesto by jen slepý nepoznal jejich pokrevenství.

Vydali se na Skálu, své oblíbené místo. Tyčila se asi čtyři metry vysoko, z větší části schovaná v lese, a umožňovala dobrý výhled na široký pruh

louky kolem říčky Bystré, protékající tímto místem takřka líným proudem. Vysoká se tam chodila pást i pít, a protože místo leželo poměrně daleko od Tírýns, nelovili tam jiní pytláci.

Vyšplhali na skalku, mlčky si připravovali luky a vyhlazovali opeření šípů. Výhled zatím nebyl moc dobrý, nad řekou se válely chuchvalce mlhy. Museli počkat na slunko.

Tiše se posadili a Kayn hrotem nože vyrýval do měkkého pískovce další část obrazu, který tam zůstal rozdělaný od minulých výprav. Aydan měl odjakživa větší trpělivost, a tak mlčky vyhlížel na louku.

„Včera se Fren vrátil ze Skaledy,“ pronesl tiše Kayn po chvíli. Všemi bez námitek uznávaný vůdce vesnice se tam vypravil spolu se dvěma pomocníky, aby na trhu prodali něco málo přebytků, které si lidé mohli dovolit postrádat, a za stržené peníze nakoupil věci, jež si nedokázali vyrobit sami.

Aydan na bratra pohlédl bez zájmu: „Jak dopadl?“

„Dobře, jako vždycky,“ pokrčil Kayn rameny.

„Ale tentokrát měl neuvěřitelné štěstí. Viděl tam mortaie.“

Teď už se reakce dočkal. Aydan se přisunul blíž a naklonil se k němu: „Tak co se stalo?“

„Kdybys včera ve stínu u tůně nepřemlouval Lyal, ať tě aspoň cudně políbí, věděl bys to,“ ušklíbl se Kayn.

„Tomu ty sotva můžeš rozumět, jsi ještě kluk. Až povyrosteš, tak to pochopíš,“ vysmíval se mu Aydan s převahou svých šestnácti let a nadhledem, který mu dávaly první milostné zkušenosti. „Tak povídej.“

„Ne,“ potřásl Kayn hlavou a na rytině nymfy, s níž si dával takovou práci, se pustil do těch nejzajímavějších podrobností. „Tebe to přece vůbec nezajímá.“

„A když ti na oplátku povím, co se včera dělo u tůně?“ nadhodil Aydan.

„Tak to беру,“ souhlasil Kayn a odložil nůž. „Mortaiové jsou prý přesně takoví, jak se říká. Nenasytní lupiči, povídal Fren. Plení domy boháčů, jen pro zábavu znásilňují ženy a vraždí muže a tučnou kořist zapíjejí krví. V bezmezném zvráče-

nosti si vymýšlejí různé zapovězené hrátky a celé město změnili v nevěstinec a pošpinili je svými nečistými skutky.“

„A to všechno viděl na vlastní oči?“ pochyboval Aydan. „I ty nečisté skutky?“

„Skoro,“ usmál se Kayn. „Na tržiště přijeli jen tři z nich, ale i tak se všichni okamžitě začali balit a snažili se zmizet co nejdřív. I Fren hned přikryl nakoupené zboží a poslal s ním pacholky do bezpečí, ale sám se skryl v průchodu a díval se.“

„Jak vypadají?“ zajímal se Aydan.

„Bohyně jim všem nadělila krásu, ženám i mužům, ale jim to nestačí,“ vykládal Kayn se zaujetím. „Aby se učinili ještě přitažlivějšími, zdobí si vlasy i tělo, používají voňavky a vybírají si jen ty nejnádhernější a nejdražší oděvy. V každém jejich pohybu je prý skryto tolik půvabu, že se až tají dech. Jejich koně jako by měli křídla, tak lehce kráčí. A zbraně snad museli získat výměnou za své duše. Ale přestože se chovají a oblékají jako dvořané, jejich ruce jsou rukama vrahů. Bleskem se dokáží změnit v bojovníky,

tasí své meče a probodnou každého, kdo se jim připleče do cesty.“

„Prostě jinými slovy, Fren nic neviděl a dává k dobrému staré povídačky,“ mínil Aydan.

„To není pravda,“ bránil se dotčeně Kayn. „Přímo před jeho očima seskočili z koní a u stánku zlatníka si vybírali šperky. Když je ten ubožák na kolenou prosil, ať mu neberou jeho majetek, prostě mu podržili hrdlo a jeho dvě dcery si vzali přímo tam, před očima všech lidí. A nikdo se je neodvážil zastavit. Když s nimi skončili, na náměstí nezůstala ani noha. Všichni utekli a nechali tam své zboží, aby mortaiové uspokojili svou vášeň pro krásné věci a ponechali jim aspoň život a důstojnost.“

„Kdybych tam byl já, zabil bych je,“ řekl Aydan.

„Prokleli by tě,“ odvětil Kayn s jistotou. „Ani domů bys nedošel. Mortaina moc by tě srazila k zemi dřív, než bys stihl napsat luk.“

„To chceš říct, že ty by ses prostě jen tak díval?!“ rozzlobil se Aydan. „A co kdyby přijeli k nám? Co bys dělal pak, kdyby si pro své potěše-

ní vzali třeba naši matku nebo Lyal? Nebo by podpálili celou úrodu?“

„Tiše!“ zasykl Kayn a ukázal na louku.

Aydan jen stěží ovládl svůj hněv a podíval se dolů. Přicházela zvěř.

„Mám první ránu,“ zašeptal.

Střílel lépe než Kayn. Bratr ho vždycky pouze jistil, kdyby nezasáhl dobře. Kayn jen krátce přikývl na souhlas. Aydan si vybral mladou laň, připravil si šíp a natáhl tětivu. Pečlivě zamířil a pak střelu vypustil. Jak to udělal, už věděl, že rána je špatná. Kayn to naštěstí viděl také a okamžitě natáhl svůj luk. Jenže jeho tětiva praskla a švihla ho přes tvář, kde mu způsobila krvácející šrám.

„Proklatě!“ vykřikl Kayn, vyskočil na nohy a s nepoužitelným lukem v ruce okamžitě slézal dolů ze skály. Aydan se pokusil ještě jednou vystřelit, ale poraněný kus, který tak nešikovně zasáhl jen do boku, už mizel v houští.

„Aydane!“ volal na něj bratr zezdola. „Dělej!“

Spěchal za ním. Oba dobře věděli, že je zle. Museli postřelenou laň vystopovat a vzít si zpět šíp. Bez něj se nemohli vrátit. Kayn čekal na lou-

ce, v místě, kudy laň uprchla do lesa. Prohlížel zem a hledal stopy krve.

„Cos, u Jejího prokletí, vlastně dělal?“ obořil se na Aydana, když ho bratr dohnal. „Skoro jsi ji nezranil! Na cos myslel?“

„Ty mi něco vykládej!“ nenechal si to Aydan líbit. „Měl sis už dávno vyměnit tětivu! Stává se ti to pořád. Jak se na tebe mám spoléhat, když ani svoje věci nemáš v pořádku!“

Kayn si krvácející tvář otřel hřbetem ruky. V očích mu hořel vztek.

„Za to přece nemůžu! Byla to náhoda!“

„Jako loni, co? O tom se s tebou nebudu bavit, to si vysvětluj tátovi,“ štěkl Aydan. „Teď ji musíme najít.“

Kayn rozzlobeně sevřel rty, ale přikývl. Oběma bylo jasné, že hádka by nic nepřinesla. Čím dřív najdou šíp, tím dřív se budou moci vrátit domů a tím menšímu nebezpečí celou ves vystaví. Aydan vyrazil po stopě. Za sebou slyšel bratrovy kroky. Asi po dvě stě krocích narazili na první krev, ale bylo jí tak málo, že jen bezradně

zavrtěl hlavou. Krvácení se brzy zastaví a pak budou odkázáni pouze na stopy v půdě.

„Kayne, promiň mi to,“ řekl tiše, když to uviděl. „Byla to moje chyba. Byl jsem našťvaný, jak jsi vykládal o mortaiích, a špatně jsem mířil.“

„Najdeme ji,“ prohlásil rozhodně Kayn.

„Třeba se ten šíp uvolní a vypadne z rány,“ pokusil se jim Aydan zlepšit náladu, i když věděl, že zas tak špatná ta rána nebyla.

„Možná,“ souhlasil Kayn.

Šíp nenašli, zato několikrát ztratili stopu a museli se vracet. Poraněné zvíře tím získávalo stále větší náskok. K polednímu začalo drobně mrholit a v chladném vzduchu jim déšť namrzal na pláštích. Pod zataženou oblohou v lese panovala skoro tma, na nerovných svazích jim podjížděla půda pod nohama, prodírali se houštinami a byli celí poškrábaní od trní. Promrzlí, hladoví a unavení se k večeru zastavili.

„Nikdy ji nenajdeme,“ pronesl Kayn. Obličej měl bledý zimou a zpod tenké kápě se mu draly mokré vlasy.

„A je to ještě horší,“ řekl Aydan a klesl na zem.

Kayn mlčel a sledoval ho ostražitým pohledem. Pak pochopil.

„Jdeme na sever.“

„Právě,“ přikývl Aydan.

„Celou dobu jdeme na sever,“ opakoval Kayn.

„Svatyně musí být někde tady,“ Aydan jen stěží ovládal děs. „Můžeme na ni každou chvíli narazit. Musíme se vrátit a doufat, že ten šíp nikdy nikdo nenajde.“

„Nemůžeme se vrátit!“ vzepřel se Kayn.

„Zvlášť ne odtud. Jestli laň padne někde tady, jaká je naděje, že se šíp ztratí? Zešilel jsi?“

„Ale když nás tu někdo uvidí...“ namítl Aydan.

„Odneseme to jen my dva,“ doplnil Kayn.

„Zatímco jinak za naši chybu zaplatí celá vesnice.“

„Možná bychom se k Ní měli pomodlit,“ mínil Aydan.

„Tady? To se rovnou můžeme jít přiznat.“

„Co budeme dělat?“ Aydan si přitáhl kolena

k hrudi a objal je. Cítil se příšerně. V blízkosti svatyně bloudil postřelený kus zvěře s jeho šípem v boku a on sám se s bratrem nacházel nedaleko. Stačilo málo a nit jejich života skončí.

Kayn si stáhl z hlavy kápi a nastavil tvář ledovému dešti. Pak si dřepkl k němu. I přes okolní chlad z něj sálala horečka. Pokožka kolem rány na líci horce planula a zaschlá krev vytvořila strup. Aydan se vzpamatoval. Byl starší, byť o pouhý rok. Nesl za svého bratra zodpovědnost, musel ho aspoň vést, když už ho nemohl chránit.

„Budeme hledat do soumraku, ale pak už to nebude mít žádný smysl a budeme se muset vrátit domů a vložit své životy do Jejích rukou,“ rozhodl se.

„Dobře,“ přikývl Kayn.

„Cítíš se na to?“ zeptal se a položil mu dlaň na rozpálenou tvář.

„Zvládnou to,“ zvedl se Kayn.

A tak znovu vyrazili po nezřetelné stopě.

Nešli nijak dlouho, když se les rozestoupil v rozlehlou louku, pokrytou zahnědlou trávou, ubitou vytrvalým deštěm, a před nimi se náhle ty-

čila svatyně. Budova se i ve večerním šeru leskla jako leštěný kámen. V bráně i přes nepřízeň počasí planuly pochodně a osvětlovaly černou mříž s hlavami strážných netvorů. V ochranném valu se zlatě leskl kov, který symbolizoval nit života, jíž Paní Mortai vládla. Za ním se do výše vypínaly černé stěny, jimiž zevnitř prosvítala tajemná záře. A až do oblak se tyčila kulatá Věž zrození, zakončená Korunou osudu s dalším jasným světlem.

Oba chlapci v první chvíli s úlekem ustoupili zpět do houštiny. Aydan křečovitě svíral svůj luk a Kayn bezděky položil pravici na rukojeť nože. Vyměnili si zděšený pohled. Dostali se právě na místo, jemuž se měli za každou cenu vyhnout. Vtloukali jim to do hlavy od narození. Ke svatyni se nepřibližuj. Nikdy a k žádné. Drž se tak daleko, jak jen můžeš.

Pak se Kayn pohnul a vrátil se zpět ke kraji a vyhlédl na louku.

„Co to děláš?“ Aydan ho popadl za rameno, ale bratr ho jen odstrčil.

„Chci ji vidět,“ řekl. „Je postavená ze skla, víš.“

„Zrovna ty jsi na to odborník.“

„Říkal to Fren a ten sklo viděl ve Skaledě,“ odsekl Kayn.

„Ale nikdy neviděl žádnou svatyni,“ opáčil Aydan. „Zmizíme, tady se už nedá nic dělat.“

„Aydane,“ vydechl v tu chvíli Kayn a přitáhl ho k sobě. „Je tady. Podívej.“

Aydan vyhlédl naznačeným směrem a skutečně spatřil postávající laň, jíž z boku trčel jeho šíp.

„To není možné,“ nevěřil svým očím.

„Nesmíme ji vyplašit,“ řekl Kayn. „Dorazíš ji, sebereme šípy a vytratíme se.“

„Stojí na té louce,“ upozornil ho.

„Nikdo tu široko daleko není,“ mínil Kayn.

„Kromě samotné Mortai,“ připomněl mu, že místo střeží bohyně, která není zrovna proslulá laskavostí.

„Nic se nám nestane,“ pronesl nepřesvědčivě Kayn. „Já pro ty šípy dojdu.“

„Ne, dojdu pro ně já,“ zarazil ho. „Byla to má špatná rána.“

Kayn mu pohlédl přímo do očí, Aydan neuhnul. Dlouho se na sebe dívali a pak Kayn navrhl: „Půjdeme spolu.“

„Ne, ty zůstaneš tady,“ odmítl. „Nemá cenu, abychom riskovali oba. Má-li se stát něco zlého, ať to postihne jen jednoho.“

„Aydane...“ nadechl se Kayn k protestu.

„Poslechneš mě!“ zasyčel a připravil se k výstřelu.

Ruka se mu hrůzou chvěla tak, že se obával, že to k ničemu nebude. Dvakrát se zhluboka nadechl a soustředil se. Byla to jejich jediná šance. Dopustili se chyby a musejí ji napravit, pokud to půjde. Vypustil šíp a málem vykřikl radostí, když oslabený kus zasáhl přesně do srdce. Laň na chvíli strnula a pak se složila k zemi.

Aydan vyskočil, aby doběhl pro oba šípy, ale Kayn ho strhl zpět a sám se přitiskl do trávy vedle něj. V ten okamžik to Aydan zaslechl také. Koně. Údery kopyt se tlumeně rozléhaly lesem a vzápětí se mezi stromy mihly barevné pláště.

„Mortaiové,“ zašeptal Kayn.

„Jsme ztraceni,“ uvědomil si Aydan. Stezka, po níž kněží přijížděli, vedla jen několik kroků od místa, kde ležela skolená laň.

A pak se objevili první z nich. Vyjeli z lesa pyšně vzpřímení v sedlech zdobených zlatými a stříbrnými ozdobami, v bohatých pláštích, tváře zakryté kápěmi, drahokamy na prstenech, navlečených přes rukavice, odrážely i slabé světlo odcházejícího dne tisícem odlesků. Aydan sotva